

Istoric Ocna Sibiului

Ocna Sibiului este o stațiune turistică situată în județul Sibiu, în sudul Depresiunii Colinare a Transilvaniei (nord-vestul Depresiunii Sibiu) la 15 km nord de Sibiu, pe valea paraului Visa, într-o regiune înconjurată de păduri de stejari seculari și cu un subsol bogat în sare. Prima stațiune balneară a fost înființată aici în anul 1845 și, de atunci, Ocna Sibiului și-a atras renumele datorită lacurilor helioterme formate pe locul unor vechi mine de sare surpate.

Pe masivul de sare se afla mai multe lacuri sarate (foste ocne prabusite). Multe dintre ele au o concentrație de sare de 260 grame/litru. Lacul Avram Iancu (fosta mină "Grosse Grube", "Ocna Mare"), cu o adâncime de 132,5 m, este considerat cel mai adânc lac antropogen din țară.

Ocna Sibiului prezintă și interes arheologic, aici fiind descoperite unelte din epoca bronzului (1900-800 î.C.), care sunt expuse la Muzeul Brukenthal din Sibiu.

Vechea salina de la Ocna Sibiului

Cupola masivului de sare are forma unei elipse cu axa mare de 1,3 km și axa mică de 0,6 km. Deși sarea de la Ocna Sibiului a constituit obiectul unor îndelungate exploatare miniere (din perioada romană, până în anul 1932), adâncimea masivului nu se cunoaște până în prezent, fiind apreciată la cca 1-1,2 km.

Zacamantul de sare a fost exploatat încă din timpul romanilor, continuând exploatarea ducând la formarea unor mari caverne subterane, care, prin prabusirea lor, au format următoarele lacuri: Horea, Closca, Crisan, Inului (Ocna Iosif), Lacul fără fund (Ocna Francisc), Avram Iancu (Grosse Grube, Ocna Mare), Ocnita (Kleine Grube, Ocna Mica), Sf. Ion (Ocna Sf. Ion, Ocna Ioan Nepomuk), Poporului, Dulce, Brancoveanu, Matelor, Vrajitoarelor, Sf. Ignat, Trestiiilor, Austel. Zece lacuri conțin apă sărată, patru lacuri apă dulce. Două lacuri au dispărut în ultimele decenii, prin colmatare (Lacul Trestiiilor și Lacul Austel). „Lacul fără fund”, cu o suprafață de 0,2 ha, a fost declarat rezervatie naturală. Acest lac are o adâncime de 34,5 m, un diametru de 50 m, o formă ovală și a luat naștere din prabusirea în anul 1775 a ocnei Francisc.

Tehnica de deschidere în trecut a ocnelor de sare

Înainte de deschiderea unei noi ocne de sare în Ardeal [3], se făceau de obicei foraje de explorare. Dacă până la adâncimea de 36 m (18 Klafter = 18 stanjeni) nu se intercepta sarea, se renunța la proiect, din cauza adâncimii prea mari a puturilor. Ideal era ca solul să aibă o grosime de max. 10-12 m (5-6 stanjeni). La un rezultat pozitiv al primului foraj, se executa un al

doilea, la o distanță de 6 m (3 stanjeni) de primul, pentru stabilirea exactă a grosimii stratului acoperitor deasupra celui de al doilea put. Al doilea put se amplasa preferențial la aceeași cota cu primul sau cu max. 4-6 m (2-3 stanjeni) diferență de nivel față de primul put. Un put era rezervat pentru intrarea și ieșirea minierilor din ocne (cu ajutorul unor franghii de canepă), iar celălalt put pentru extragerea sării din subteran. Puturile se sapau cu profil patratic, fiecare latura având 2,8 m (9 pași; 1 pas = 0,3 m) până la o adâncime de 4 m (2 stanjeni) sub contactul steril-sare, după care se lărgea treptat pe următorii 4 m (2 stanjeni), cu profil tot patratic. Aici se făcea așa-numitul "fundament", din barne de lemn încastrate în sare, pe care se sprijinea întregul put. Apoi se arma putul, de jos în sus, la început cu un amestec de argilă, pleavă și lână de oaie (pentru impermeabilizarea peretilor), după care cu barne (grinzi) de lemn. Grosimea armaturilor era de 0,3 m (1 pas), astfel ca profilul efectiv al putului se reducea în final de la 2,8 x 2,8 m la 2,5 x 2,5 m. De la nivelul steril-sare în jos peretii se captuseau cu piele de bivol, care împiedeca contactul direct al apei cu peretii de sare. Apa care picura totuși în mină era captată și scoasă la suprafață. De la nivelul "fundamentului" în jos se sapa cu profil tot mai lărgit, conic, așa ca după alți cca 8 m (4 stanjeni) cele 2 puturi alăturate se uneau. De aici, mină lua o formă conică-ogivală cu secțiunea pe cât posibil circulară (care nu se realiza practic decât rar). Mină se declara gata pentru exploatare numai după ce un agent al administrației salinei, stand pe un bulgare de sare în mijlocul ocnei, nu mai putea atinge tavanul ocnei cu ciocanul. Din acest moment, salariul taietorilor de sare scădea de la 4,5 creitari (4,5 Kreuzer) pentru fiecare bloc de sare, la obisnuitul tarif de 1,5 creitari. Ocna era data atunci oficial în funcțiune, primind totodată un nume. Costurile de deschidere ale unei ocne de sare se ridicau de obicei la peste 5.000 florini (guldeni) de argint.

Lacurile de la Ocna Sibiului

O trăsătură specifică lacurilor sărate este stratificarea apei, salinității și temperaturii. La suprafața lacului se găsește o panză de apă dulce permanentă, iar la adâncime stratul de apă sărată care acumulează permanent căldura.

Apele lacului sunt populate de o faună specifică mediului salin, iar pe mal se dezvoltă o floră halofită bogată.

Diferența de temperatură și salinitate este folosită în scopuri terapeutice.

Lacurile de la Ocna Sibiului		
Numele lacului	Fosta ocna de sare	Observatii
Horea	Pe locul unor mine medievale (nume necunoscute)	
Closca	Pe locul unor mine medievale (nume necunoscute)	
Crisan	Pe locul unor mine medievale (nume necunoscute)	
Inului (Panzelor)	Joseph – Iosif	Ocna abandonată în jurul anului 1780
Lacul fara Fund		
(Lacul Lemnelor,		
Lacul Francisc)	Franz - Francisc	Ocna abandonată în anul 1755. Adâncimea actuală:
Avram Iancu		

Descriere Ocna Sibiului

Asezare

Ocna Sibiului, oras in judetul Sibiu, cunoscuta statiune balneoclimaterica pentru apele sale sarate, este asezata in NV municipiului Sibiu, in partea centrala a judetului. Se afla in nordul Depresiunii Sibiului si la capatul sudic al culoarului larg al Visei, care separa Podisul Secaselor de cel al Hartibaciului (subunitati ale Podisului Tarnavelor).

Aflata la distante mici fata de centrele urbane din jur- Sibiu (17 km), Cisnădie (31 km), Copsa Mica (33 km), Medias (45 km) - precum si in apropierea trecatorii transcarpatice Turnu Rosu de pe Valea Oltului (35 km) si a vail Tarnavei Mari (33 km), Ocna Sibiului, statiune balneoclimaterica permanenta, este cautata - mai cu seama in sezonul de vara - de un mare aflox de turisti veniti sa se bucure de soarele, de aerul si apele sarate de aici. Statiunea ofera mari posibilitati pentru baie si plaja.

Demografie

La recensământul din 1930 au fost înregistrați 3.969 locuitori, dintre care 2.781 români, 941 maghiari, 142 țigani, 92 germani s.a.[4] Sub aspect confesional populația era alcătuită din 2.627 ortodocși, 785 reformati, 285 greco-catolici, 198 romano-catolici, 67 luterani s.a.[5]

Are o populatie de 4.116 locuitori (2002).

Lacasuri de cult

Biserica Reformata-Calvina (1240) este o bazilica romanica cu 3 nave, cu cor patrat suprainaltat de un turn masiv, absida semicirculara si fresce din sec. al XIII-lea. Nava centrala este acoperita cu bolti gotice pe nervuri in retea (sec. al XVI-lea). Biserica este poseda picturi

murale în stilul Renasterii, executate de Vincentius Cibiniensis (1522), precum și un turn cu ceas, care funcționează din anul 1787. Biserica este înconjurată de ziduri de apărare.

Biserica "Brancoveanu de Sus" a fost inițial o ctitorie a lui Mihai Viteazul (1600), de tip dreptunghiular și absida decroșată (retrasă față de peretele naosului), cu decorații pe fațade specific muntenesti. Constantin Brancoveanu o reface în 1701, arhitectura monumentului fiind o mărturie a relațiilor artistice dintre țara Românească și Transilvania. Edificiul a suferit o supraînălțare în sec. al XIX-lea, fațadele prezintă arcade oarbe geminate, un brau puternic, iar sub fosta cornișă o friză de ocnite patrâte. Picturi murale din 1723. În tabloul votiv apar figurile lui Mihai Viteazul și Constantin Brancoveanu.

Sursa: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ocna_Sibiului